

Peutergym

Vandaag is een bijzondere dag; we gaan een bezoeksregeling 'nieuwe stijl' uitproberen. Ongeveer wekelijks ga ik met Marije naar de peutergym. Onder bezielende leiding van de juf zingen we liedjes, lopen we een rondje op onze tenen en leven ons uit op de toestellenbaan. Als moeder moet je zelf ook aan de bak; het is ouder- en peutergym. Elke week andere hindernissen en capriolen die we uithalen.

Peuters houden erg van voorspelbaarheid en een vast dagritme. Ook pleegpeuters! Normaal gesproken breng ik eerst de oudste kinderen naar school, fietsen gauw nog even naar de winkel en rijden dan door naar peutergym. Marije weet precies wat haar te wachten staan. Maar zo niet vandaag. Haar moeder staat ineens op de stoep en we gaan lopend naar de gym. Marijes moeder duwt dapper de wandelwagen. De hele weg houdt Marije haar mond. *Hé, dat ben ik niet van haar gewend. Normaal is het de hele dag 'poes, ja dat is een poes', iets, ja dat is een fiets'.* Marije zoekt contact met mij en checkt of ik nog in de buurt ben.

Bij de gym aangekomen is Marije meteen enthousiast. Ze weet de weg. Schoenen uit, stempelkaart aan juf laten zien en spelen met de ballen. Marijes moeder is zoekende naar wat de bedoeling is. Ik leg uit wat er het komende uur gaat gebeuren en wat er van haar verwacht wordt. *Oei, nu wordt het ingewikkeld voor mij. Zou Marije snappen met welke moeder ze nu aan het gymen is? Moet ik me juist op de achtergrond houden en haar eigen moeder de ruimte geven? Of moet ik zelf het initiatief nemen en Marijes moeder mee laten doen? Of moet ik gewoon niet zo moeilijk doen?! Aaarrgggh.*

Ik merk dat het voor Marije helemaal niet uitmaakt welke moeder er met haar meedoet. Bij het liedjes zingen is ze zelfs zo in haar nopjes dat ze bij de juf gaat zitten. Wij als moeders stonden erbij en keken ernaar. De boef!

Na de liedjes zetten we alle toestellen klaar. Marije rent naar de bank waar ze tegenop moet lopen. Ze steekt haar handje uit. *Hmmm, even kijken wat Marijes moeder doet? Begrijpt ze het signaal en pakt ze haar hand? Yes, Marijes moeder pakt haar hand en helpt haar.* Zo trots als een pauw loopt Marije over de bank naar boven en springt aan het eind eraf. Gauw terug naar de bank en nog een keer. En nog een keer. En nog een keer. Ook dit werkt zo bij pleegpeuters... Haar moeder geniet en ze wil dit graag op de gevoelige plaat vastleggen. Ze maakt foto's bij de vleet, maar heeft daardoor minder oog voor Marije. Ik was ondertussen op de bank gaan zitten om het tafereeltje gade te slaan. Ik moet me inhouden om niet op te springen om in te grijpen. Ik klets intussen wat met de hulpverlener van Marijes moeder en ben weer helemaal bijgepraat. Dan zie ik vanuit mijn ooghoek dat Marije wel hele spannende capriolen uithaalt op de trampoline. Ik sprint erheen. Marijes moeder gaat rustig door met foto's maken en is zich van geen gevaar bewust. *Pffffff, net op tijd.* Ik leg Marijes moeder uit waar ze Marije bij moet helpen en wat ze al zelf kan. Ik ga weer op de bank zitten, maar houd moeder en dochter nauwlettend in de gaten.

SCHRIJFSELS

Jolanda Kuiper

Ik ben reuze trots op onze pleegdochter. Ze durft haar eigen moeder te vertrouwen! Prachtig om te zien. Ik ben ontroerd als op een gegeven moment ze haar eigen moeder een hand geeft en ook mij bij de hand pakt. Ik sla dit moment op in mijn geheugen. *Ja meisje, zo ziet jouw realiteit eruit. Met aan elke hand een moeder die een eigen rol vervult en een eigen betekenis heeft. Wat knap dat in jouw jonge leven hier ruimte voor is.*

*Marije is een gefingeerde naam.

